

foreninger og desl., ville de Herrer se, at Justitsministeren er den, der raader, for saa vidt der bliver Spørgsmaal om, hvad der er Skytteforening eller ikke. Jeg antager, at jeg maa staa saaledes, at Justitsministeren i Henhold til Lovgivningen, som hører herhen, maa have et Veto lige overfor Indenrigsministeren med Henhyn til Uddelingen af Bidrag til de Skytteforeninger, mod Henhyn til hvilke der maatte vise sig Tvivl. — Jeg skal nu gaa over til at omtale de to Vædringsforslag, som ere stillede til § 26. Det ene gaar ud paa at nedsette Summen til Høfdebbygning og er stillet af et Flertal i Udvalget. Jeg har mine Betæneligheder derved, men jeg skal gaa ind paa det. Jeg tror ikke, at man vil naae den samme Sikkring som ved Vedtagelsen af Regjeringens Forslag. Men jeg skal som sagt gaa ind paa det. Det følger af sig selv, at der her som altid maa være et Skjøn, og jeg skal ikke modsætte mig Vædringsforlaget. Derimod maa jeg tilstaa, at jeg er bleven noget forbaujet over Mindretallets Forslag, som gaar ud paa at gjøre tabula rasa paa vedkommende Konto, at nægte Alt. Jeg tror, at det vil være rigtigt for mig efter den hele Maaade, Sagen har stillet sig paa her, noget at klare, hvorledes den for Dieblisset foreligger for Indenrigsministeriet eller for Indenrigsministeren, om jeg saa maa sige. Jeg skal ikke fordybe mig i en historisk Underjøgelse, men tage Sagen, som den foreligger, for mig, og angive det Sandpunkt, uden at gaa for meget i Enkeltheder, hvis det er muligt, som jeg har taget til Sagen efter en moden Overveelse, efter at have haft Konference med Sagkyndige i fuldt Maal og skaffet mig en personlig Overbevisning om, hvad der vil være forsvaret i denne Sag. Jeg skal sige, at jeg ikke vil finde det forsvaret at derelinkvere det Hele. Det kan være en Skjønssag, hvor meget og hvor lidt der skal gjøres; Spørgsmaalet er, om man skalde indskrænke sig til den ordinære Bødeligholdelse eller til nogen Restitution af de nu bestaaende Partier; videre har jeg ikke tænkt paa at gaa. Jeg indrømmer, at der kan være megen Tvivl om Sagen, men jeg maa gjøre opmærksom paa, at saavel dette Thing som Rigsdagen i det Hele har i Fjor taget sit Standpunkt i denne Sag, og dette Standpunkt forlader man fuldstændig ved det stillede Mindretalsforslag. I Fjor forelaa der allerede for Thinget en Betænkning, som er afgiven af den tidligere Vandbygningsdirektor, Etatsraad Carlsen, den nuværende Vandbygningsdirektor Kolderup-Nielsen og et æret Medlem her i Thinget, jeg tror, det var det ærede A. de Konge-

valgte Medlem (Thygesen), som er Overkliftfoged eller Overbestyrer for Klit- og Beplantningsvæsenet og altsaa særlig kyndig paa dette Omraade. Denne Betænkning forelaa i Fjor, og i Henhold til den tog Rigsdagen, baade Folkething og Landsting, sin Stilling. Jeg mener altsaa, at det var i Fjor, at man skalde have taget bestemt Parti i Sagen, og naar man nu tager en anden Stilling, kommer man ud i Inkonsistentier. Jeg siger ikke, at man behøver at bevilge det, der forlanges, men jeg siger, at man maatte efter sit Standpunkt i Fjor bevilge Noget. Maaste jeg nærmere maa angive det, der for mig er og bliver Hovedsagen i Betænkningen. Der staar i den: „Her er altsaa ikke alene Mulighed for, at Havet kunde bryde igjennem, men Gjennembruddet vilde som Følge af det indre Dybs Nærhed lettelig kunne udstøres til en Kanal af større Mægtighed, hvorved der vilde afstedkommes nye Forstyrrelser, som utvivlsomt vilde udstrække sig over et længere Tidsrum. Det vil derfor være rigtigt, at der træffes Forholdsregler derimod.“ Man kan have den Mening, at det Land, der ligger, er vel fattigt til at bære denne Beskyttelse, at man, uagtet det er Landets Børn der bo, ikke skal gaa til de yderste Foranstaltninger for at beskytte dem, men naar der bagved staar Fare for et nyt stort Gjennembrud af Tangen ind i Limfjorden, saa tror jeg ikke, de Herrer ville kunne overse, hvilken Betydning, det vil have for Limfjordsbassinet i det Hele taget. Jeg tror ikke, de ville kunne se den. Jeg tror Ingen kan sige det, og jeg har ikke villet tage Ansvaret for ikke at søge Dækning for dette Parti allerede af den Grund, at denne Kommissionsbetænkning gaar bort fra det tidligere Standpunkt. Der er ikke Tale om 6—8 Millioner, som et æret Medlem her har nævnt, og jeg forstaar ikke, hvorledes den ærede Ordfører her kan staa og sige, at der ikke foreligger tilstrækkelige Oplysninger, thi det forekommer mig, at han og ethvert Medlem kan læse sig det til i den Betænkning, der har foreligget i Fjor, og som bitterlig har været bekendt, det kan jeg læse mig til i Betænkningen, og den maa det ærede Medlem indrømme, at han kan kjende. Naar det ærede Medlem vil tage Anmærkningerne til Finantsloven i Aar, staar der blandt Andet Følgende: „Da flere af Bærkerne paa den søndre Limfjordstange nemlig endnu ikke ere gjenopførte efter den dem ved Stormfloderne overgaaede Ødelæggelse, og andre lagntfra endnu ere i en saadan Tilstand, at de hde en forsvaret Beskyttelse, er Tangen for Tiden i ikke ringe Grad